

Hồi thứ Hai Mươi Ba

Nam Phương Tứ Lão: Lạc Hoa Lưu Thủy

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Sư tổ của người là chủ đạo đời thứ tư của môn phái này. Người ráng mà học tập võ công, không chừng chủ đạo đời thứ sáu sẽ lọt vào tay người đó.

Lão hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

– Ô! Tại sao người bị người ta cho ngựa xéo gãy chân? Nhưng cũng không sao. Để sư tổ điều trị cho.

Lão lật chân Dịch Vân lên, nhìn chỗ xương gãy rồi móc trong bọc ra một cái bình sứ đổ lấy ít thuốc tán đắp vào chỗ thương và bảo chàng:

– Đây là thứ thuốc tiếp cốt bí truyền của bản môn, linh nghiệm vô cùng. Chỉ trong vòng một tháng là chỗ chân gãy lại bình phục như thường.

Huyết Dao lão tổ buộc thương cho Dịch Vân xong, quay lại ngó Thủy Sanh cười nói:

– Con nhỏ này tướng mạo xinh đẹp. Hay lắm! Thật là hay tuyệt! Thị tự xưng là Linh Kiếm song hiệp gì đó.

Lão nổi lên tràng cười đắc ý nói tiếp:

– Ông già nhà thị là Thủy Đại tự cho mình làm danh môn chính phái, lão còn bảo là một nhân vật đầu não trong võ lâm ở Trung Nguyên, không ngờ đại khuê nữ của lão bị ta vừa ra tay đã bắt được! Ha ha! Ông cháu ta làm cho lão già nhà thị phải mất mặt. Bây giờ chúng ta lột trần truồng con nhỏ này cột thị trên lưng ngựa đưa thị đi hết thành lớn trấn nhỏ khiến hàng vạn hàng ngàn người đều thấy rõ con gái của Thủy đại hiệp là như vậy.

Thủy Sanh trống ngực đánh hơn trống làng. Nàng sợ quá chỉ buồn nôn. Trong lòng không ngớt xoay chuyển ý nghĩ:

– Tên tiểu ác tăng kia đã tàn ác rồi, lão già này càng hung bạo hơn. Ta phải tìm cách gì tự tử để giữ thân thể thanh bạch và bảo tồn thể diện cho gia gia?

Lại nghe Huyết Dao lão tổ cười nói:

– Vừa nói đến Tào Tháo, Tào Tháo đã tới liền. Người cứu thị tới đó.

Dịch Vân mừng thầm trong bụng vội hỏi:

– Người ấy đâu?

Huyết Dao lão tổ đáp:

– Bọn chúng còn ở ngoài năm dặm. Ha ha! Cả thầy mười bảy tên kỵ mã.

Địch Vân lắng tai nghe phảng phất thấy tiếng vó ngựa trên đường sơn đạo ở phía đông nam, nhưng còn xa lắm. Cả tiếng vó ngựa cũng như có như không, tuyệt không thể phân biệt được nhiều hay ít. Vậy mà lão tăng đã nghe rõ, còn biết cả số người kỵ mã, thì nhĩ lực của lão thật đã đến trình độ kinh người.

Huyết Dao lão tổ lại nói:

– Chỗ chân gãy của người buộc thuốc rồi, phải giữ yên tĩnh liên ba giờ chớ có cử động. Nếu không thế sau này sẽ bị què cẳng. Trong vòng một, hai trăm dặm gần đây ta không nghe nói có ai là nhân vật bản lãnh cao cường. Bọn mười bảy người kỵ mã rượt theo kia, để mình ta đi giết họ là xong.

Địch Vân không muốn lão giết hại những nhân vật chính phái võ lâm, vội nói:

– Chúng ta ẩn ở trong này không lên tiếng, vị tất bọn họ đã phát giác. Địch nhiều mà ta ít, tưởng sư... sư tổ nên thận trọng là hơn.

Huyết Dao lão tổ lại càng cao hứng đáp:

– Thằng nhỏ này lương tâm khá đấy. Hiếm có! Hiếm có! Sư tổ gia gia rất ưa người.

Lão thò tay ra sau lưng rút lấy một thanh miến đao mềm mại. Thân đao rung động không ngớt tựa hồ con rắn linh hoạt.

Dưới ánh trăng tỏ, thanh đao sắc bén hiện ra màu hồng thẫm, huyết quang lấp loáng coi mà phát sợ.

Địch Vân bất giác run lên hỏi:

– Phải chăng... đây là Huyết đao?

Huyết Dao lão tổ đáp:

– Thanh bảo đao này mỗi khi gặp đêm trăng tròn cần cắt đầu người để tế, nếu không thì phần sắc bén bị giảm sút và bất lợi cho chủ nhân.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

– Người hãy coi vầng trăng tròn vành vạnh mà lại gặp mười bảy người để tế đao là một việc hiếm có. Bảo đao hỡi bảo đao! Bữa nay người được uống máu người một bữa no.

Thủy Sanh nghe tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, nàng đang mừng thầm trong bụng, lại thấy Huyết Dao lão tổ nói năng tự phụ, dường như những người đến đây là phải chết hết, nàng cũng hơi sồn lòng.

Tuy nàng không hoàn toàn tin lão nhưng cũng ngấm ngấm lo âu, tự hỏi:

– Gia gia cùng biểu ca ta có đến đây không?

Sau một lúc, dưới bóng trăng một đoàn người ngựa từ trên sơn đạo chạy tới.

Địch Vân đếm lại thì đúng là mười bảy người kỵ mã không hơn không kém.

Mười bảy người kỵ mã nối đuôi nhau chạy rất gấp. Khi đi qua sườn núi, những người kỵ mã không nghĩ đến việc lên núi tra xét.

Thủy Sanh liền lớn tiếng hô:

– Ta ở đây! Ta ở đây!

Mười bảy người kỵ mã nghe thanh âm nàng lập tức dừng ngựa quay lại.

Một chàng trai lớn tiếng hô:

– Biểu muội! Biểu muội!

Chính là thanh âm Uông Khiếu Phong.

Thủy Sanh muốn lên tiếng la gọi nữa thì Huyết Dao lão tổ giơ ngón tay ra bật một cái. Một viên đá nhỏ bắn tới đánh trúng vào á huyệt nàng.

Mười bảy người tới tấp xuống ngựa tụ tập một chỗ, nói nhỏ thương nghị với nhau.

Huyết Dao lão tổ đột nhiên luồn tay qua dưới nách Dịch Vân đưa người chàng lên rồi đồng dục hô:

– Đệ tứ đại chưởng môn Huyết Dao lão tổ và đệ lục đại đệ tử là Dịch Vân trong Huyết Dao môn, phái Mật Tông bên Tây Tạng ở đây.

Lão lại cúi xuống, tay trái chụp lấy cổ áo sau gáy Thủy Sanh nhắc bổng nàng lên lớn tiếng:

– Khuê nữ của Thủy Đại đã làm tiểu thiếp phòng thứ mười tám của đồ tôn ta là Dịch Vân. Ai muốn uống rượu mừng thì lên đây! Ha ha! Ha ha!

Lão có ý phô trương nội lực thâm hậu, làm cho tiếng cười rung động cả vùng sơn cốc, truyền đi rất xa.

Mười bảy người kia mặt mũi thất sắc, nhìn nhau kinh hãi.

Uông Khiếu Phong thấy ác tăng tay xách tiểu muội giơ lên, lại nghe lão nói nàng làm tiểu thiếp phòng thứ mười tám của Dịch Vân gì gì thì e rằng nàng đã bị ô nhục rồi, y tức giận khác nào lửa đốt tâm can.

Gã gầm một tiếng, chống trường kiếm hồng hộc chạy lên sườn núi. Mười sáu người kia quát tháo om sòm.

Một người hô:

– Phải hạ sát tên Huyết đao ác tăng kia!

Một người khác nói:

– Chúng ta phải trừ mối hại lớn cho bạn hữu giang hồ.

Lại người nữa la:

– Quyết chẳng thể dung tha hắn được.

Địch Vân thấy tình trạng như vậy trong lòng hồi hộp, tự nghĩ:

– Những người này đều tưởng ta là ác tăng ở Huyết Dao môn thì dù ta có cả trăm cái miệng cũng không chối cãi được. Hay hơn hết là để bọn họ đánh chết lão hòa thượng này rồi giải cứu cho Thủy cô nương. Nhưng... nhưng... lão hòa thượng này mà chết thì ta cũng khó bề toàn mạng.

Lòng chàng đâm ra mâu thuẫn. Có lúc chàng mong quần hiệp ở Trung Nguyên đắc thắng, có lúc chàng lại hy vọng Huyết Dao lão tổ đánh lui truy binh. Chính chàng không tự biết mình nên đứng về bên nào.

Huyết Dao lão tổ rất bình tĩnh. Dù bên địch người nhiều thế mạnh, lão cũng chẳng úy kỵ gì. Hai tay lão mỗi tay xách một người. Thanh huyết đao cắn trong miệng, thái độ rất hung dữ.

Huyết Dao lão tổ chờ quần hào chạy lên còn cách chừng hai chục trượng mới từ từ đặt Địch Vân xuống. Lão cẩn thận không để đụng vào vết thương ở chân chàng.

Lúc quần hào chỉ còn cách mười trượng, lão mới đặt Thủy Sanh xuống bên mình Địch Vân. Thanh đao vẫn cắn nơi miệng, lão chấp hai tay để sau lưng đứng yên. Ngọn gió đêm thổi lất phất làm lay động tay áo rộng thùng thình.

Uông Khiếu Phong lớn tiếng hỏi:

– Biểu muội! Biểu muội có bình yên không?

Thủy Sanh chỉ muốn la lên:

– Biểu ca! Biểu ca!

Nhưng nàng không sao kêu ra tiếng được.

Nàng thấy nét mặt biểu ca đầy vẻ quan thiết, càng lại gần nhìn càng rõ thì lòng nàng vừa bối rối vừa vui mừng, vừa lo lắng lại vừa cảm động, chỉ muốn nhảy xổ vào lòng gã mà khóc nức nở một hồi để thuật lại những cuộc tao ngộ khổ nhục trong mấy giờ vừa qua.

Uông Khiếu Phong để hết tâm ý vào việc tìm kiếm biểu muội, gã nhìn ngang nhìn ngửa nên đi chậm lại mấy bước.

Trong quần hào có bảy, tám người chạy trước gã.

Dưới ánh trăng, họ nhìn thấy Huyết Dao lão tổ, ngậm đao đứng ở chỗ cao trên sườn núi, oai phong凛冽.

Quần hào còn cách lão chừng năm, sáu trượng bất giác dừng bước cả lại.

Hai bên đối diện trong khoảnh khắc, bỗng nghe một tiếng quát vang.

Hai hán tử sóng vai xông lên sườn núi. Một tên sử kim tiên và một tên sử song đao.

Hai người này là sư huynh sư đệ dưới trướng Hắc gia ở phủ Đại Đồng thuộc

tỉnh Sơn Tây. Tuy chúng học nghệ cùng một cửa mà sử dụng binh khí khác nhau.

Gã sử kim tiên tỷ lực rất mạnh, còn gã sử song đao lại nhanh nhẹn lẹ làng.

Hai người xông lên mấy trượng, gã sử song đao cước bộ mau lẹ đã quanh đến phía sau Huyết Dao lão tổ.

Hai người một trước một sau lớn tiếng quát tháo đồng thời tấn công.

Huyết Dao lão tổ lạng mình né tránh khỏi song đao. Người lão di động qua hai bên, thanh loan đao vẫn ngậm trong miệng. Đột nhiên tay trái chụp lấy đốc đao, tiện tay vung một cái đã chặt đứt nửa đầu của hán tử sử kim tiên. Lão giết một người xong lại đưa đao vào miệng ngậm.

Hán tử sử song đao vừa kinh hãi vừa bị thương, múa cặp trường đao như một vùng hoa tuyết tiến gần vào.

Huyết Dao lão tổ tay không xuyên qua xuyên lại trong làn ánh đao. Đột nhiên lão đưa tay mặt lên rút đao ở miệng ra vung lên một cái. Lưỡi đao bổ dọc từ đỉnh đầu xuống đến lưng hán tử.

Quần hào đồng thanh bật tiếng la hoảng, lùi lại mấy bước.

Mọi người nhìn thấy những giọt máu tươi từ trên thanh nhuễn đao ở miệng nhà sư nhỏ xuống. Khóe miệng lão cũng dính máu tươi.

Quần hào tuy kinh hãi nhưng cùng một phe với nhau, chẳng lẽ lại úy kỵ rút rè, liền quát lên một tiếng. Bốn người từ bốn góc đánh vào.

Huyết Dao lão tổ chạy xéo về mé tây.

Bốn người phóng cước rượt theo, họ vừa đuổi vừa thóa mạ om sòm. Kỳ dư cũng ào ạt xông lên.

Bốn người rượt theo được mấy trượng đã thành kẻ mau người chậm. Hai người chạy trước, hai người chạy sau.

Huyết Dao lão tổ đột nhiên dừng bước, xoay mình xông lại. Ánh hồng quang lấp lánh. Hai người chạy trước đã mất mạng dưới lưỡi đao của lão.

Hai người chạy sau gần gũi một chút thì Huyết Dao đã đưa vào cổ. Chỉ trong chớp mắt đầu lia khỏi mình.

Địch Vân nằm trong đám cỏ rậm thấy Huyết Dao lão tổ mới trong khoảnh khắc đã giết chết sáu người không khỏi hãi hùng, vì võ công khủng khiếp, thủ đoạn tàn độc của lão.

Lòng chàng thoáng qua một ý nghĩ:

– Đánh nhau kiểu này thì bọn kia còn mười một người e rằng chẳng mấy chốc sẽ bị chết sạch sành sanh. Biết làm thế nào bây giờ?

Lại nghe tiếng người hô:

– Biểu muội! Biểu muội! Biểu muội ở chỗ nào?

Chính là thanh âm Ônng Khiếu Phong trong Linh Kiếm song hiệp.

Thủy Sanh nằm ở bên cạnh Dịch Vân đã bị Huyết Dao lão tổ điểm vào á huyết không kêu thành tiếng được, chỉ la thầm trong bụng:

– Biểu ca! Tiểu muội ở đây.

Ônng Khiếu Phong cong lưng chạy nhanh, tay trái gã không ngớt vạch cỏ tìm kiếm.

Đột nhiên một cơn gió cuốn góc tà áo Thủy Sanh bay lên. Ônng Khiếu Phong hô lớn:

– Đây rồi!

Gã nhảy xổ lại ôm nàng dậy.

Thủy Sanh mừng quá đến chảy nước mắt, toàn thân run bần bật.

Ônng Khiếu Phong miệng vẫn gọi:

– Biểu muội! Biểu muội! Biểu muội đây rồi.

Gã ôm chặt lấy nàng.

Hai người tưởng chừng trùng hội trong kiếp khác, bao nhiêu lễ nghi quy cũ quên sạch sành sanh.

Ônng Khiếu Phong lại hỏi:

– Biểu muội! Biểu muội có bình yên không?

Gã không thấy Thủy Sanh trả lời liền sinh lòng ngờ vực, đặt nàng xuống.

Thủy Sanh chân vừa chấm đất, người nàng ngửa về phía sau.

Ônng Khiếu Phong đã học về kỹ thuật điểm huyết, tuy chưa tinh thâm lắm, nhưng cũng hiểu thủ pháp căn bản. Gã vội đưa tay vào ba huyết đạo ở sau lưng nàng làm phép thôi cung quá huyết và giải khai được huyết đạo cho nàng.

Thủy Sanh bật tiếng gọi:

– Biểu ca! Biểu ca!

Dịch Vân thấy Ônng Khiếu Phong đến gần đã biết tình thế rất nguy hiểm. Chàng nhân lúc gã đang bận giải khai huyết đạo cho Thủy Sanh lén lút bỏ đi.

Thủy Sanh là người tinh tế, nghe trong đám cỏ có tiếng sột soạt liền nhớ đến tên ác tăng này đã vũ nhục mình. Nàng trở tay về phía Dịch Vân bảo Ônng Khiếu Phong:

– Biểu ca, biểu ca! Hãy giết tên ác tăng kia đi! Gã là một đứa vô lại không thể dung thứ được.

Lúc này Ônng Khiếu Phong đã tra trường kiếm vào vỏ. Gã nghe nàng nói vậy lại rút kiếm ra đánh “soạt” một tiếng. Gã phóng kiếm đâm tới. Thế kiếm

nhanh như gió.

Địch Vân nghe Thủy Sanh la gọi Ônng Khiếu Phong, biết là tình thế bất diệu. Chàng không chờ trường kiếm phóng tới đã vội vã lăn mình đi.

May mà chỗ Địch Vân nằm là sườn núi thoải thoải nên chàng thuận thế lăn xuống một cách dễ dàng.

Ônng Khiếu Phong lại phóng kiếm đâm tới. Gã ngó thấy chiêu kiếm của mình sắp trúng Địch Vân tới nơi, thì đột nhiên một tiếng choảng vang lên. Hồ khẩu gã bị chấn động, trước mắt gã hồng quang lấp lánh.

Bản lãnh của Ônng Khiếu Phong so với Thủy Sanh còn cao thâm hơn nhiều. Trong lúc vội vàng không kịp suy nghĩ, gã tiện tay sử luôn chín thức liên hoàn “Khổng tước khai bình”. Gã múa trường kiếm thành tám bình phong ánh sáng ngăn chặn ở phía trước.

Bỗng nghe những tiếng choang choảng rít lên không ngớt. Dao kiếm đụng nhau bật lên những tiếng chát chúa như pháo liên châu.

Chỉ trong chớp mắt binh khí hai bên đụng nhau đã phát ra hơn ba chục tiếng.

Kiểm pháp của Ônng Khiếu Phong đã được chân truyền của sư phụ là Thủy Đại. Nguyên một chiêu Khổng tước khai bình quanh đi quẩn lại gồm chín thức, bình thời gã rèn luyện rất thuần thực. Lúc này tánh mạng gã khác nào treo đầu sơi tóc, chỉ trong một hơi thở là xong. Những chiêu đao của địch nhân thần tốc phi thường, nào phải chuyện thấy chiêu nào giải khai chiêu đó? Chỉ còn cách tự mình chiếu theo chiêu thức múa kiếm thuộc lòng môn Khổng tước khai bình để ngăn chặn.

Huyết Dao lão tổ đánh liên một lúc ba mươi sáu đao. Càng những đao về sau càng mau lẹ mà Ônng Khiếu Phong ngăn chặn được hết.

Quần hào theo dõi cuộc đấu đến lóa mắt.

Lúc này trong mười bảy người lại thêm ba người bị Huyết Dao lão tổ giết chết. Số còn lại kể cả Thủy Sanh nữa mới là chín.

Mọi người quang chiến lòng bàn tay đều toát mồ hôi lạnh, nhưng ai cũng khen thầm:

– Linh Kiếm song hiệp tiếng đồn quả là không ngoa. Chỉ có Ônng Khiếu Phong mới chống đỡ được những chiêu cấp công nhanh như chớp của Huyết Dao lão tổ.

Thực ra Huyết Dao lão tổ chỉ cần phóng ra những chiêu thông thả, bình thường, trong mười mấy chiêu cũng đủ khiến cho gã mất mạng dưới huyết đao rồi. May mà trong lúc nhất thời lão không nghĩ tới đối phương rèn luyện thứ kiếm pháp chuyên để phòng thủ.

Lão chưa giết chết được Ônng Khiếu Phong, bất giác tự nhủ:

– Thằng lỏi này giỏi thiệt! Ta thử đấu với gã đến cùng xem gã mau lẹ hay là ta mau lẹ?

Đoạn lão tấn công rất gấp.

Quần hào muốn xông cả vào dùng loạn đao phân thân Huyết Đao lão tổ, nhưng thấy hai người chiến đấu mau lẹ quá chừng, không thể xen vào được.

Thủy Sanh rất quan tâm đến sự yên nguy của biểu ca. Tuy chân tay nàng mềm nhũn cũng không dám chần chờ. Nàng cúi xuống lượm một thanh trường kiếm ở trong tay xác chết, tiến lại giáp công.

Nàng cùng biểu ca bình thời liên thủ, công lực phối hợp rất thuần thục. Ưông Khiếu Phong đã ngăn chặn toàn bộ thế công của Huyết Đao lão tổ, Thủy Sanh chỉ việc nhắm phóng kiếm đâm vào yếu huyệt của lão.

Huyết Đao lão tổ đánh liên mấy chục chiêu mà không hạ sát được Ưông Khiếu Phong. Lão nổi nóng gầm lên một tiếng thật to. Tay mặt lão vẫn vung múa huyết đao. Còn tay trái vươn ra chụp thanh trường kiếm của gã.

Ưông Khiếu Phong giật mình kinh hãi, vội múa kiếm mau hơn, hy vọng hốt đứt mấy ngón tay của địch nhân.

Không ngờ Huyết Đao lão tổ tựa hồ không sợ lưỡi kiếm. Tay trái lão lúc bật lên lúc dè xuống khiến cho kiếm chiêu của đối phương bị hóa giải quá nửa. Biến diễn này lập tức đưa Ưông Khiếu Phong và Thủy Sanh vào tình trạng nguy hiểm.

Trong quần hào có một lão già ngó thấy tình thế bất lợi, biết là nếu đêm nay Linh Kiếm song hiệp mà mất mạng thì số người còn lại chẳng một ai sống sót để đời khỏi nơi đây.

Lão liền lớn tiếng hô:

– Chúng ta sống vai xông cả vào để liều mạng với ác tăng.

Giữa lúc ấy đột nhiên góc tây bắc có thanh âm rất dài vọng lên:

– Lạc... hoa... lưu... thủy...

Tiếp theo mé tây cũng có người đáp lại:

– Lạc... hoa... lưu... thủy...

Thanh âm này chưa dứt, mé tây nam lại có tiếng người hô:

– Lạc... hoa... lưu... thủy...

Ba người chia ba phương lớn tiếng hô.

Chỗ thì hào phóng, chỗ lại du dương. Âm điệu không đều nhau, nhưng đều trung khí đầy rẫy, nội lực rất cao thâm.

Huyết Đao lão tổ nghe tiếng ba người hô, trong lòng kinh hãi, bụng bảo dạ:

– Không hiểu ba tay cao thủ này từ đâu cũng đến đây? Nghe thanh âm của họ thì bản lãnh mỗi người e rằng chẳng kém gì ta. Nếu cả ba liên thủ giáp công, ta

thật khó bề đối phó.

Trong lão lão bận suy nghĩ kế hoạch đối địch, chiêu đao nơi tay vẫn không trì hoãn chút nào.

Đột nhiên lại nghe phương nam có tiếng người hô:

– Lạc... hoa... lưu... thủy...

Trong bốn chữ thì chữ thứ tư là chữ "thủy" kéo dài bất tuyệt vọng lại, khác nào nước sông Trường Giang chảy ào ào.

Thủy Sanh cả mừng reo lên:

– Gia gia! Gia gia đến cho mau!

Trong quần hào cũng có người hớn hở reo mừng:

– Giang Nam tứ lão đến rồi. Lạc Hoa Lưu Thủy! Ha ha...

Người này reo hò chưa dứt câu thì trước ngực máu tươi phun ra như suối. Y bị huyết đao đâm trúng.

Huyết Đao lão tổ nghe trong bọn người đến lại có một người là phụ thân của Thủy Sanh, lão chợt nhớ ra điều gì, miệng lẩm bẩm:

– Ta đã nghe đồ đệ là Thiện Dững nói trong võ lâm ở Trung Nguyên trong những nhân vật lợi hại nhất, ngoại trừ Đinh Điển, còn Bắc tứ quái, Nam tứ lão gì đó. Bắc tứ quái kêu bằng Phong Hồ Vân Long, Nam tứ lão là Lạc Hoa Lưu Thủy gì đó. Ngày ấy ta nghe đến ngoại hiệu kêu bằng "Lạc Hoa Lưu Thủy" cho là chẳng có gì giỏi giang. Nhưng bây giờ nghe bốn người ứng họa với nhau, quả có chỗ đáng ngại.

Lão còn đang ngẫm nghĩ, lại nghe bốn người đồng thời hô:

– Lạc Hoa Lưu Thủy!

Thanh âm từ bốn mặt vọng lại làm chấn động cả vùng sơn cốc.

Huyết Đao lão tổ nghe thanh âm biết là bốn tay đại ca thủ này hãy còn cách xa. Người xa nhất ở ngoài năm dặm. Lão tính thầm:

– Nếu ta giết hết bọn địch nhân trước mắt thì bốn người kia đến hợp lực bao vây, khó mà thoát thân được.

Lão liền chồm miệng hô thật dài:

– Lạc Hoa Lưu Thủy! Ta đánh cho bọn người tên nào tên nấy thành lạc hoa lưu thủy.

Tay lão bật ra. Keng một tiếng! Thanh trường kiếm trong tay Thủy Sanh bị bật trúng. Nàng cầm không vững, trường kiếm tuột tay bay đi.

Huyết Đao lão tổ lại hô:

– Địch Vân! Chuẩn bị lên ngựa đi. Chúng ta sắp thượng lộ quách.

Địch Vân không đáp lại được. Trong lòng lấy làm khó nghĩ, bụng bảo dạ:

– Nếu mình chạy trốn với lão thì e rằng bị chìm đắm mỗi ngày một sâu xa, sau này khó bề thu thập. Nhưng ở lại đây thì lập tức bị bọn kia chặt thành từng mảnh, muốn nói nửa lời phân biệt cũng không được.

Lại nghe Huyết Dao lão tổ hô:

– Đồ tôn! Mau dắt ngựa ra đây!

Địch Vân liền đi đến quyết định, tự nhủ:

– Việc khẩn yếu trước mắt là phải trốn đi cho toàn mạng đã.

Chờ đến lần hô hoán thứ ba của Huyết Dao lão tổ, Địch Vân mới ứng chịu. Chàng lượm một cây hoa thương ở dưới đất, tay trái cầm lấy để chống đi. Chàng lại đến bên gốc cây dắt hai con ngựa lại.

Một tên béo mập sử cây bổng la lên:

– Không được! Ác tăng sắp bỏ trốn. Ta phải ngăn trở lão.

Hắn liền vác bổng đuổi theo Địch Vân.

Huyết Dao lão tổ nói:

– Người mà cản trở gã thì ta cản trở người.

o O o